

#Протест

Вестникът на активния човек

26 август – 1 септември 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 4

Опасностите, които крие гражданското общество

Дори днес да ни се струва невъзможно, скоро, съвсем скоро хората ще имат много по-решаващ глас при създаването, обсъждането и приемането на закони

Снимка: Марина Николова

Няма съмнение, случващото се в последните два месеца безвъзвратно събуди българското общество и дори да имаше наченки на гражданско съзнание преди 14-и юни, то след тази дата вече се формира едно стабилно движение, което ще кара хората винаги в бъдеще да са неспокойни, да знаят правата си, да четат законите и да търсят справедливост.

Опасността, която крие това пробудено съзнание, е голяма. „Преклонена глава сабя не я сече“ и тихите, примирените, сплашените,

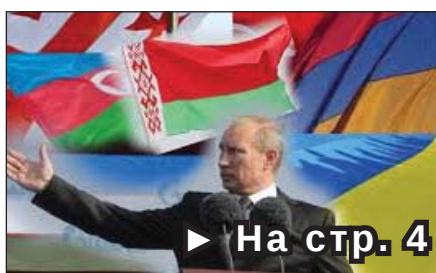
неграмотните, невярващите в себе си се управляват лесно, за разлика от начетените, отворените, знаещите докъде се простират правата им хора, решени да защитават свободата си, хора, които плащат данъци, но и имат правото и искат да знаят как са изхарчени тези пари, хора, които избират народни представители, но и искат тези народни представители наистина да ги представляват, хора, които са готови да дадат от времето си, от средствата си, но да защитят правата си.

На срещата с еврокомисаря Вивиан Рединг преди месец тя се обърна към нашия президент Росен Плевнелиев и му каза: „Уверете се, че децата още в началното училище изучават правата си, четат Конституцията на България и я познават!“. Добре е всеки да знае, че с бързо търсене в интернет ще може да прочете всеки закон и да търси правата си. Разбира се, успоредно с това е редно да знае и задълженията си.

Не е далеч времето, в което гражданите, хората ще имат все по-решаващ глас при създаването, обсъждането и гласуването на законите. В някои северни държави това вече е факт. И България с добро темпо, в последните месеци, върви в тази посока, макар сега управлението да се прави, че не чува и не признава случващото се.

Да, господа управници, знаем, че това не ви допада. Искате бедни, уплашени и с това подчинени хора, а не осъзнати граждани. Но времената са будни, а процесите са необратими. Спазвайте правилата, както го правим ние. Оставка! #

От редакторите

▶ На стр. 4

Евразийски съюз
– новата визия на БСП ...

▶ На стр. 3

Прага,
извинявай!

▶ На стр. 5

Едно пътуване
на надеждата

Писмо до сънародник

Радина Ралчева

Снимка: Юлиан Собаджиев

Здравей, Айше, Иване от онова родопско село, Мехмед, бабо Радке,

Знам, че не се познаваме лично, от което повече губя аз, не ти. Но реших да ти пиша да питам как си. Реших да ти пиша и защото настана време да се опитват да ни делят. А аз с теб нямам какво да деля. Мъчат ме много общите ни дела. Държава имаме да поправяме, Айше, Иване от онова родопско село, Мехмед, бабо Радке. Аз и ти, няма кой друг. Извинявай, че напоследък не съм минавала по твой край. Време нямам. Така е в града – все нямаме време за важно. Сигурно си мислиш, че тук е хубаво, не като на село. Аз пък си мисля, че на село е хубаво, не като тук. Сигурно си мислиш, че тук е лесно, лъскаво, така ти изглежда. Ти си имаш грижи – реколтата, животните, пенсията, работата, ако имаш такава, хляба. Не съм ти казвала обаче едните ми баба и дядо, Бог да ги прости, бяха от село - Ракита, Плевенско. Знам как е. Като бях малка, много обичах да си ходя на село. Истински неща имаше там и по детски ги усещаш. Цял ден прекарвах в стопанския двор с животните, не исках дори да влизам в къщата. Ходехме да берем дини, царевица... Дядо ме водеше с магаренцето да варим ракия. Тия дни все още ми липсват. Винаги ще ми липсват. Тия дни много са ми повлияли, днес го знам.

Ти се занимаваш с обикновени, но важни неща, близо до земята си, до живото. Аз тук съм заобиколена от бетон, задръствания и намусени, сърдити хора. Така прави градът с хората, че, потънали в ежедневието и стреса, губят допир с обикновените, но важни неща. Така че – не знам какво ти говорят за мен, но най-добре да се видим очи в очи.

Знам, че не вярваш вече на никого и че много са те лъгали. И мен така. Същите хора, които лъжат теб. Затова, дай ги махаме тия политици и да си говорим лично.

Прав си, наистина има хора в София, които гледат на теб отвисоко, мислят, че са по-важни от теб. То и при теб, чувам, има такива, които не харесват софиянци – безделници сме били, надути сме били, на гърба на другите сме живеели. Но ти и аз знаем по-добре, нали? Не е вярно.

Нищо от това не е вярно. Както аз не мога без теб, така и ти не можеш без мен. Ние сме свързани. Един народ сме. Една кръв. И всички глупости на политиците пак заедно ще трябва да оправяме.

Не ти е лесно. Сигурно не ти се вярва, но и на мен не ми е лесно. Ти имаш мазоли и напукани длани. На мен косата ми побеля още на 24 г. Всички си имаме дертове.

Ето затова ти пиша, Айше, Иване от онова родопско село, Мехмед, бабо Радке. Дори да не вярваш на никого, повярвай на мен. Защото аз съм като теб. Аз и ти можем да седнем на мегдана и да се разберем. Можем да си стиснем ръцете, можем да се гледаме в очите.

Да ти кажа, уморих се малко. Вече повече от два месеца и половина ходя по площадите. Искам тия, дето ни лъжат – и теб, и мен, – да си ходят. Може и да си чул за протестите. Протестите за морал в политиката. Той - моралът - е нещо съвсем просто – да си стиснеш ръката с някого или да го погледнеш в очите и това да е достатъчно. Моралът е да не те лъжат. Да не продават държавата, защото не е тяхна, а наша – на теб и мен. Та затова ще продължавам да ходя на площада всеки ден. Колкото и да е трудно, ще го правя. Длъжна съм. Знам, че ти не можеш да дойдеш, не се тревожи. Аз ще ходя и заради двама ни. Нищо, че не те познавам лично, можеш да разчиташ на мен, защото ти си като мен. Ти си моят народ. Ти ще ми дадеш подслон и храна, ако замръкна нейде около твоето село. И това ще е най-вкусната храна в живота ми, защото ще е от сърце. Аз пък ще водя общата ни битка за добра държава, в която и аз, и ти да живеем достойно.

Вярвай ми. Аз ти вярвам. Дори да те докарат с автобус в центъра на София да крещиш срещу мен, дори да те принудят да ме удариш, аз и ти сме едно.

А и си прав донякъде. Аз се провалих. Длъжна бях, понеже съм в София, при правителството и парламента, да ги спра, пусните политици, по-рано, да те защитя по-добре. Защото ти го правиш всеки ден - осигуряваш ми всичко, от което имам нужда, а пък аз късно се усетих какво става с държавата. Тук, в града, почти нищо не расте. Освен егото и алчността човешка. Знаеш какво имам предвид. Така че, Айше, Иване от онова родопско село, Мехмед, бабо Радке, прости ми, че не реагирах по-рано на безобразията на политиците. Прости ми, че не съм идвала скоро да те видя. Прости ми, че не направих повече за теб.

Не вярвай на политиците – те само вземат, нищо не дават. Подкрепи ме сега, нищо че ходенето и викането по площада ти се вижда празна работа. Ако успеем, към по-добро ще тръгнат нещата. Не веднага, но не и толкова далече напред.

Аз не мога без теб. И ти не можеш без мен. Но и двамата можем без корумпирани и алчни политици. Така де, и двамата с теб сме работяги. Давай да запретваме ръкави и да действаме. Държава за поправяне ни чака.

Това исках да ти кажа, Айше, Иване от онова родопско село, Мехмед, бабо Радке. Дългичко ми стана писмото, дано го прочетеш. Ако искаш, драсни и ти някой ред, да кажеш как си. Докато се видим очи в очи. Много ми се иска да си добре. Нали сме едно – ако ти не си добре, и аз не съм...

Хайде, със здраве. И до скоро.#

Орлов мост

Снимка:
Юлиян Собаджиев

ОРЛОВ МОСТ – мястото, където през лятото на 2012 година спасихме Витоша.

Мястото, където след поредния ден на протести хората се събират по групи, пишат имената на градовете си, рисуват, играят волейбол, пеят, запознават се и си говорят за безумията, с които ни залива всеки ден това компрометирано управление и за начините да спрем този цирк.

Мястото, символ на промяната и пътя, който трябва да извървим към нея.

Прага, извинявай!

На 21-ви август 1968-ма войските на Варшавския договор, включително и тези на България, окупираха Чехословакия и слагат край на Пражката пролет. Подобно на нас днес Пражката пролет се бори за реформа на съществуващата система и за независимост. Въпреки огромната дистанция на времето, няма как и днес да не съпреживеем болката. Извиняваме се на чехите!

Снимка:
Васил Гарнизов

Пожарът в Партийния дом през 1990

Юлиян Собаджиев

На 26 август 2013 година се навършват 23 години от пожара в партийния дом, смятан от мнозина за организирана полицейска акция с цел разтурването на „Града на истината“ – палатковият лагер на днешния площад „Батенберг“, възникнал като център на гражданските протести срещу манипулирания резултат от парламентарните избори през месец юни 1990 година.

Сградата на партийния дом пламва около 23 часа, когато заплахата на Пламен Станчев от „Инициатива за гражданско недоволство“, че

ще се самоzapали, събира стотици граждани.

Въпреки полицейската охрана, хора от тълпата проникват в сградата. Пожарната пристига, но не предприема активни действия. Гори и страничен сектор на комплекса откъм улица „Московска“. Малко след 3 часа сутринта на 27 август, милицията разтурва с побой „Града на истината“. Следствието за инцидента е закрито по давност.

**Очаквайте продължение по темата
в следващия брой**

Евроазиатски съюз – новата визия на БСП за развитието на България

Андрей Ковачев

В деня когато Делян Пеевски беше назначен за председател на ДАНС, политологът Иван Кръстев написа, че този ход би имал смисъл само ако правителството на страната е решило да я изведе от Европейския съюз. Кандидатурата на Пеевски бе оттеглена, изминаха повече от два месеца на протести, а тази прогноза изглежда все по-реална. Продължават скандалните правителствени назначения, а с тях и тенденцията на отдалечаване от Европейския съюз.

Наскорю руският депутат Юрий Шувалов, член на Висшия съвет на партията на Владимир Путин „Единна Русия“ заяви, че „България спокойно може да се присъедини към Евразийския съюз“. Същевременно министър-председателят Пламен Орешарски назначи за свой съветник Боян Чуков, бивш щатен служител на Първо главно управление на ДС и съветник на премиера Станишев по времето на Тройната коалиция. След това е работил и в партийната централа, което налага въпроса за идейното родство между него и председателя на БСП и на Партията на европейските социалисти, г-н Станишев. Чуков е познавач и възторжен почитател на Евразийския съюз. Той пише: „Необходимо е да си дадем много ясна сметка, че в момента у нас върви мощна атака за разрушаване на цивилизационния код на българския народ, който в исторически аспект е свързан с евразийската идея, със славяно-православната цивилизация и с Русия.“ Статията му завършва с думите на руски политолог от български произход: „Родината на моите прадеди, както Русия, така и България, е единна духовно Родина“. Неотдавна един скандален руски свещеник заяви в присъствието на г-н Станишев, че България и Русия са част от единната православна държава. Дали Европейските социалисти знаят, че председателят на ПЕС е сред привържениците на Евразийския съюз на Владимир Путин?

Поредица от съвпадения ли е тенденцията към отдалечаване на България от Европейския съюз, отразена най-ясно в становищата на посланиците на Франция и Германия за политика-

та на правителството: „Доброто управление на страната е в интерес не само на всички българи, но и на всички европейци като данъкоплатци (около 40% от отпуснатите на България европейски фондове идват от германските и френските данъкоплатци); защото нашите икономисти са взаимно обвързани; и просто защото нашите съдби занаят са свързани.“

Подкрепа за протестите и тревога от развитието на обстановката в страната изказаха посланиците на ключови държави в ЕС: Великобритания, Белгия, Холандия. С позиция излезе и еврокомисар Вивиан Рединг: „Симптомите ми са на страната на българските граждани, които протестирали на улицата срещу корупцията“. Скандалните назначения цитира и устният доклад на Европейската комисия за България. Едва ли ключови европейски посланици биха се ангажирали с писмени становища за ситуацията в България, ако позицията им не беше съгласувана с техните правителства.

Властите в България са на друго мнение. Представители на управляващото мнозинство не успяха да сдържат нервите си: „В България свикнахме посланиците на други държави да ни се бъркат във вътрешните работи. Ако това се беше случило в друга държава, тези посланици отдавна щяха да са изгонени“, отбеляза г-жа Татяна Буруджиева. А външният министър Кристиан Вигенин добави: „Все пак има една граница, която един посланик не трябва да пресича“. Единственото неясно в изказването на г-н Вигенин е кой точно от всички посланици има предвид.

Премиерът обяви, че знае кой организира протестите и когато след години това станело ясно, щяло да бъде много интересно. Тази спекулация с поверителност очерта предпочитанието, което управленческите кръгове отдават на задкулисието пред прозрачността, на конспиративните теории пред ясните послания. Едното дава удобно обяснение на ситуацията, другото поднася неприятна истина. Управляващите продължители на тоталитарната власт отпреди 25 години считат за по-близък параноичният и подмолен метод на държавно управление, отколкото ясните и публично заявени становища. Тъкмо затова бяха игнорирани мненията на нашите партньори – в тях нямаше никаква конспирация, а директна истина.

Нито г-жа Буруджиева, нито г-н Вигенин реагират на изказванията на руските депутати, и тази избирателност в реакциите е показателна за известна тенденция на затваряне и игнориране на исканията на протестиращите и посланията на

Европейския съюз, и на отваряне към конспиративните теории и геополитическото задкулисие. Всъщност, българските социалисти енергично защитават националния ни суверенитет от Европа, но остават безмълвни, когато става въпрос за Русия.

Тъкмо поради това стихийни скандални назначения, каквото беше Делян Пеевски, имат за управляващите предимство пред мнението на официалните посланици на страни-членки на ЕС. Всъщност, тук се забелязва не само отчетливата разлика между разбиранията за политика в Европа и България, но и съществената разлика между Европейския и Евразийския съюз – все още несъществуващия продължител на сегашния митнически съюз между Русия, Казахстан и Беларус. Проектът се захранва както от неистовата носталгия по Съветския съюз, така и от стремежа към политическо утвърждаване на икономическата експанзия на Русия. Квази-интелектуалната му опаковка е конструирана от спорния руски философ Александър Дугин.

Отправяйки към България покана за членство в Евразийския съюз, руският депутат се позовава на културната и духовна близост между България и Русия. Тук не става дума за безспорната историческа близост между България и Русия, а вътрешната близост на управляващите в България с политическите фактори и реалности в Русия, Беларус и Казахстан, изразяваща се най-вече в споделения вкус към авторитарна и параноична политика. Какъв съвет ще получи г-н Пламен Орешарски в областта на външната политика, ако реши да се допита до своя съветник, и ако последният трябва да избира между Европейския и Евразийския съюз? Иначе финансов експерт, премиерът не успява да реализира в Министерския съвет на страната цялостно политическо лидерство, което би възпрело съмнителни фактори да развиват и налагат задкулисни геополитически решения.

Именно поради всичко това прогнозата на Иван Кръстев ми изглежда потенциално осъществима. Уверен съм обаче, че мнозинството български граждани с „разрушен цивилизационен код“, ще предпочетат прозрачните и качествени политически практики на Европа вместо олигархичните модели на страните от евразийската ос. В това може да се убеди и г-н Орешарски, ако вдигне очи от поверителните справки и погледне през прозореца на кабинета си. Само нови избори могат коригират ефекта от некачествената и манипулативна политика, и да изведат страната от настоящата политическа криза.#

Пешеходният поход „Орешарски марш“ бе инициран от Любо Иванов, асистент в СУ „Климент Охридски“, и от учителя от Хасково Георги Маринов. С тях тръгна и художничката Румяна Бек. След Костинброд се присъедини велосипедист на име Християн. Логистичната подкрепа бе от четири красиви и интелигентни момичета, които пътуваха с колата на Любо. Две от тях, Криси и Камелия, също се включиха в похода. Другата Криси и Анига осигуряваха местата за нощуване.

Посрещнахме групата в Пазарджик около 22.30 на пети август. Бяхме двадесетина души. Две момичета поднесоха погача. С Георги Петров поканихме участниците в похода в домовете си, но те предпочетоха да пренощуват на палатки. На другия ден с господин Петров се включихме в групата и поехме към Пловдив. По пътя хората ни спираха и ни даваха вода, плодове и безалкохолни напитки. Преди Пловдив ни посрещнаха телевизионни и радио екипи, които ни интервюираха, но не беше излъчено най-същественото, което казахме. На входа на Пловдив бяхме приятно изненадани от група посрещачи с транспарант „Оставка“, който ни подариха. Момиче с народна носия ни поднесе погача с мед и грозде. Съпроводиха ни до центъра на града, където ни посрещнаха още по-гържествено. Възрастни хора ни закичиха със здравец и попитаха с какво могат да помогнат. Благодарим на Христо и на всички посрещачи. От Пловдив с нас тръгнаха още двама души.

Следващата спирка бе Чирпан. По пътя продължаваха да ни поздравяват с класони и да ни дават вода и плодове. Пред Стара Загора отново ни чакаха с погачи и минерална вода. До центъра ни ескортираха две полицейски коли. Господин Илиян Илиев ни покани на вечеря. Най-после водка и бира! Бе запазил и две стаи за част от нас. Аз бях един от щастливците. Най-после вода за къпане! На сутринта на една от улици полагаха асфалт. Млад мъж остави лопатата и ми донесе вода. Казах му: „Момче, остави – да имаш какво да пиеш“. И тогава се случи нещо, което не очаквах. Момчето ми отговори: „Бате, аз знам само да полагам асфалт. Вие посочете пътя, аз ще го асфалтирам“.

След Стара Загора с нас тръгна бивш морски офицер, който се представи с псевдонима „Дядо Тиква“. Той попълни мястото на над седемдесетгодишния но с младежки дух Георги, върнал се в Пловдив. Нова Загора ни прие с радостни овации и скандирания „Оставка“. Вечеряхме в едно малко ресторантче, чийто собственик не ни позволи да си платим сметката. Преспяхме на стадиона, където посрещачите ни закараха с частните си автомобили.

На ден изминавахме средно по 40 км. Отклонихме се от маршрута – очаквахме ни в Ямбол. На километри преди града ни чакаше Иван. Без него нямаше да се ориентираме до центъра, където с речи, рецитиране на поема от Иван и хоро ни посрещнаха около 50 души. Благодаря на Ямбол и на Радост Атанасова, че ни приюти с Камелия в дома си. Оттук към нас се присъедини Иван.

За отношението на хората към нас е показателен случаят в с. Веселиново. Възрастна жена, дъщеря ѝ и внучката ѝ ни бяха чакали с часове на слънцето, за да ни поднесат погача с шарена сол. На тръгване лиснаха менче с вода за добър

Едно пътуване на надеждата

Снимка: Петър Желев

път пред местната малка църква. Подобно преживяване имаме в Стралджа, където ядохме най-големите и вкусни кебапчета на вселената, а собственикът Наско не ни позволи да си платим сметката.

На минаване през Карнобат не забелязах особена симпатия в очите на хората, но малко преди да напуснем града, едно 9 – 10-годишно момиченце ни настигна с колело и попита:

– Извинете, вие не сте от Карнобат, нали? – И след утвърдителния отговор продължи: – Така си и знаех, тук няма смели хора.

След като Георги от Пловдив, уморен, напусна групата заедно с Дядо Тиква, останахме основното ядро – Любо, другият Георги, аз и Иван. Руми, с изранени крака, отпътува с помощната кола към Бургас. В Айтос Криси и Янита ни донесоха храна и напитки и отпътуваха за София. По същото време дойде кола от Бургас, за да вземе тежкия багаж, а до Бургас в похода се включиха Панайот, Радо, Вълчо и Васил. В Бургас участвахме в протестното шествие, което организират почти всяка вечер. Щастие! Пак легла за всички. На 15.08. сутринта с нас потегли и Панайот от Бургас.

По пътя до Слънчев бряг минавахме 20 – 30 коли на минута и повечето ни поздравяваха. Изчислихме, че за 10-часов преход ни виждат 30 – 40 хиляди души. В Равда възрастно семейство ни почерчи със смокини. Пристигнахме в Слънчев бряг късно вечерта. Тъкмо се настанявахме в една изоставена постройка на КАТ, когато научихме от момче и момиче, които разпяха палатка в съседното помещение, че сме попаднали на „all inclusive“ – „хотел“ и почерпка с локум.

На 16.08. след 10 часа преход разпяхме палатки на Кара дере след Бяла до копания, която с камъни беше написала „Оставка“. На другия ден

ни закараха багажа до къмпинг „Рай“, а ние продължихме пеша с обичайната подкрепа от пътуващите по шосето. В къмпинг „Рай“ с Панайот от Бургас спяхме в бунгало, платено от него, другите – на плажа.

На 18.08. вече вървахме към Варна. Направи ни впечатление, че ни поздравяват и от луксозните автомобили. Още преди Аспаруховия мост видяхме първите посрещачи. Съпроводиха ни до Катедралния храм, където също имаше много хора, които ни чакаха с вода, плодове и баници. Госпожа Вили Белкинова ни даде пълна кутия с пържен дроб и огромна питка. Поканиха ни в домовете си, но ние предпочетохме да спим на плажа. Иван от Ямбол ни пази цяла нощ със завързан на един кол нож.

На 19.08. в 10 часа тръгнахме с варненци към „Евксиноград“. Придружиха ни и полицейски коли. Пълна лъжа е, че сме задръстили движението. Пред „Евксиноград“ имаше екипи поне на четири телевизии и радиа, които ни интервюираха, но никой не излъчи основните ни аргументи против правителството. Тях ги интересуваше колко километра сме изминали, а не защо сме ги изминали. Не обвиняваме операторите и репортерите, знаем кои вземат решенията. Оставихме транспаранта с надпис „Оставка“ срещу резиденцията, пазена от четири различни вида охрана от „народната любов“. След това събрахме кой колкото имаше пари и ги разделихме, за да се приберем по домовете си. По ирония на съдбата на другия ден в Пазарджик ме попитаха: „По колко ви платиха?“. Отговорът ми беше: „Ако чакаме да ни се плати, за да се борим за свободата, за правата и достойнството си, не заслужаваме да се наричаме хора, още по малко – народ“.#

Александър Цинигаров, Пазарджик

Протестите на българите в чужбина

С музика и хумористичен пикник продължават протестите на българите в чужбина

Шеста поредна неделя българската общност по света се събра на общ протест в Ню Йорк, Лос Анджелис, Сидни и Франкфурт, за да подкрепи продължаващите трети месец протести срещу правителството на Пламен Орешарски.

Въпреки че българският парламент се намира официално в незаплатена ваканция до септември месец, протестите срещу него и правителството не стихват. Протестиращите в чужбина българи се обявиха отново за промяна на политическото статукво в България, като първата стъпка към това трябва да бъде незабавната ОСТАВКА на сегашното правителство, новите избори и

скъсването с олигархичния модел на управление. Сливането на институциите с организираната престъпност, потъпкването на демокрацията и подмяната на изборителния вот са пагубни за развитието на България и трябва да бъдат категорично прекратени.

Още една мащабна протестна инициатива срещу правителството и политическото статукво в България започна пред изминалата седмица. Българи, живеещи в САЩ, започнаха кампания с призив към американските власти за бойкот на правителството на Пламен Орешарски.

Ето как премина протестът в някои от градовете:

Снимка: #ДАНСwithmeGlobal

Сидни, антиправителствен пикник

За осми пореден път българите в Сидни се събраха да подкрепят исканията за оставка на корумпираното правителство на Пламен Орешарски. Антиправителственият пикник бе на ново място и с участието на нови подкрепления. Всички изразиха възмущение от събитията в България през изминалата седмица, когато правителството организира контрапротест с участието на платени „протестиращи“, на които бе осигурен безплатен транспорт до столицата. Протестиращите българи в Сидни бяха смутени от безотговорното решение на стратегите на БСП да доведат случайни хора пред парламента, провокирайки сблъсъци. Заедно с традиционния протест участниците в Сидни организираха и псевдоконтрапротест, участниците в който бяха „взоржени“ и „платени“ в конвертируема валута. Обилната трапеза и кюфтетата на скара предотвратиха сблъсъците между протестиращите и „контрапротестиращите“. Протестиращите българи в Сидни потвърдиха готовността си да продължат да подкрепят съдействиците си в България в борбата им срещу интеграцията между мафията и държавата и в исканията им за незабавна оставка на министър-председателя Орешарски.

Мартин Николов
Сидни

#ДАНСwithme започва джаз фестивал в Ню Йорк

Започна нова инициатива на участниците от глобалната група на #ДАНСwithme в Ню Йорк – джаз фестивал в подкрепа на каузата за оставката на правителството на Пламен Орешарски и за истинска демокрация в България.

Първият концерт се състоя на 16 август в Бруклин. Росен Неделчев и неговата група Alter View показаха своята подкрепа за #ДАНСwithme с един прекрасен аранжимент на „Хубава си моя горо“.

Росен Неделчев и Николай Николов, които организираха това събитие, споделят: „Борбата ни не е само политическа – тя е културна. Заплашена е не само нашата политическа свобода, но и нашата културна свобода“. Според тях това правителство е нелегитимно и оставката на целия кабинет е абсолютно задължителна. Целта на концерта е да продължат протестите по артистичен и цивилизован начин, обединявайки хората около едно културно събитие.

Следващият концерт ще се състои на 21 август в The Kitano Jazz Club в Ню Йорк. Изпълнителите ще са Open Ended, група която се състои от двама от най-талантливите съвременни български музиканти – Асен Дойкин и Петър Славов.

Николай Николов
Ню Йорк

Снимка: #ДАНСwithmeGlobal

Протестът в първо лице: ПЕТЪР ДЕНЧЕВ

В историческите дни, които преживява цяла България, когато „не българският народ, а българският живот е излязъл навън и протестира“ (както казва поетът Иван Теофилов), ви представяме серия от кратки интервюта „Протестът в първо лице“. Ето какво сподели Петър Денчев, театрален режисьор и писател.

Снимка: Жюстин Томс

#: Защо протестирате?

П: Протестирам, защото живеем в пространство, в което непрестанно се заявяват ценности, на които реалността не отговаря. Реалността днес се разширява и придобива много различни проявления. Статуквото днес се гради и стои стабилно, защото никой не се занимава с отстояването на ценностите. Колкото и консервативно да звучи, мисля, че отчуждението, на което бяхме станали свидетели през последните два десет и няколко години, се дължи на разминаването между желанията, настояванията, манифестациите на воля и реалността. Изглежда, че българските политици в последните години не могат да се справят с времето и промените, които настъпват около тях. Смятам, че има пълна невъзможност да се отговори на предизвикателствата на съвременния живот и това личи по всички политически назначения и изказвания.

Макар и да не съм бил пряк свидетел на събитията от 89-та и 90-та година, мисля че процесът на разминаването е започнал по-рано и отчуждението се е задълбочило през 90-те години. Струва ми се, че тази вътрешна емиграция, породена от отчуждението, може сега да бъде преодоляна и това да доведе до трайни промени. Аз също съм бил жертва на това отчуждение и отвращение от колективното, досега винаги съм изпитвал съмнение към българското. Винаги съм изпитвал недоверие към институциите, защото тук е изцяло нарушен принципът на справедливостта и това поражда и възпроизвежда зло.

Ето защо за нас ни се налагаше да живеем в нещо подобно на кланово общество – с малки анклавни на човечност, но без усещане за общност или пък идентичност. Едновременно с това имаше пълна криза на колективното.

Всички ние, родени в края на 80-те, по някакъв начин бихме могли да преодолеем това отчуждение. Ние не сме били дотолкова обект на ежедневните парадокси и абсурди на тоталитаризма, колкото нашите родители. Но през 90-те години ние живеехме в един вехт свят, с противопоставянето от

миналото и липса на конструктивни дебати. Тогава истината разделяше и пробивите се случваха спорадично. Днес е много важно как се изговаря истината, за да не престанат всички да се интересуват от нея. Забелязвам особен стремеж днес да се говори за истината, но все още никой не е обладан от смелостта да говори истината. Това трябва да се случи. Защото днес все още нямаме споделена идентичност и общи цели.

Мисля, че до голяма степен ще се задълбочи упадък на политическото, докато се родят новите идентичности.

#: Какви са хората на протеста?

П: Предполагам и се надявам, че са граждани, които са излезли от собствената си вътрешна емиграция, които искат не само да се чувстват заедно, но и да имат своята споделена идентичност. Това до някаква степен е много различно от всички останали протести, защото сега събирането на хората на едно място като че ли поражда „ново заедно“ за тях. Срещам много приятели и познати. Не мога да говоря, сякаш притежавам представителна извадка за хората на протеста.

Идеите около споделената идентичност бяха за мен нещо изключително интересно преди година-две, бяха нещо като моя лична тема. Сега се чувствам много приятно, защото е явно, че тази тема не е била моя лична прищявка, а нещо съвсем реално и достатъчно важно.

#: А другите, които не се включват?

П: Не е задължително да се включат всички. Обикновено големите събития се правят от малки групи хора. Мнозинствата обикновено са инертни. Това за масовостта е разпространена заблуда – подобна на идеята за лидерството. Лидерът не е човек, който води много хора след себе си, а е онзи тип, който не се страхува да погледне, че зад гърба му няма никого. Този, който води много хора след себе си, обикновено е от обичайните „месии“. В нашия случай е важна групата, която поставя моралните въпроси, т.е. групата на протестиращите.

От друга страна, този протест е легитимен поради много неща – той е част и от голямата борба между старото и новото в България. Погледнете контрапротестите, които се организират, и манипулативните медийни кампании. Протестът може да не е всеобщ, но засяга достатъчно много хора, които изпитват неговия ефект.

#: Какво ще стане, ако за миг си помислим, че протестът няма да успее?

П: Не мисля, че съществува такава възможност поради факта, че протестът няма прагматични цели, а е свързан с трайния упадък и невъзможност на българската политическа класа да се справя със своите собствени проблеми и да отговаря на изискванията на времето. Смятам, че вече съществува момент, от който няма връщане назад. Мисля, че българският политически живот ще бъде напълно преобразен през следващите пет-шест години. Това звучи оптимистично, но е и мъчителен процес. Все пак мисля, че има основания за оптимизъм. Съвременните дебати сякаш ще се превърнат в дневен ред и тук.

#: Какво пожелавате на България?

П: Актуалност и съвременност, защото идват нови хора.

Подходящи книги по време на протест

ГЕОРГИ МАРКОВ

„Задочни репортажи за България“

Инженер по образование, Марков дебютира като писател в началото на 60-те с романа си „Мъже“, а впоследствие, по лична покана на Тодор Живков, попада в най-вътрешния кръг от негови приближени. Отвратен от обстановката в страната, през 1969 година емигрира. Материалите са писани за нуждите на воденото от него радиопредаване в българската редакция на BBC, но и като своеобразен дневник от спомени, добросъвестно записвани в стремежа да се фиксира и сподели истината за действителността и съдбата на България. Заглавието излиза след 1989 година в две издания: сборникът „Задочни репортажи за България“ съдържа есета, аналитични и биографични очерци, рецензии на недостъпни за широката българска аудитория културни събития и творби, и съдържа и непрочетени в ефир текстове. Започвайки с измамните надежди около фамозния Априлски пленум на БКП през 1956 година, „Репортажите“ засягат буквално всеки аспект от ежедневието в тоталитарна България, за да стигнат до потресаващата кулминация в края – чувството за непоносимост от живота в родната страна. Вторият сборник, „Нови задочни репортажи за България: Когато часовниците са спрели“ съдържа поч-

ти същите текстове, но съкратени за нуждите на радиопредаванията, точно както са били прочетени от него в ефир. Изявите му като журналист в чужбина вбесяват властите в България, и Марков е прострелян с отровна сачма на 7 септември 1978 година в Лондон. Умира три дни по-късно. Други заглавия от Г. Марков: сборниците с новели: „Жените на Варшава“ и „Портрет на моя двойник“, пиесите „Да се провреш под дъгата“, „Аз бях той“, „Комунисти“ (документална); сценарист е на част от епизодите в серийния филм „На всеки километър“.

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

„Кучешко сърце“

Има ли „некачествен човешки материал? Гениален медицински експеримент създава гражданина Полиграф Полиграфович Шариков. Разказ, пропит от типичния за Булгаков вкус към абсурдното и куриозното, без сюрреалната гротеска на „Майсторът и Маргарита“, но чиято абсурдна рутинна следва от хвърлената още в самото начало поанта: делнична и лесна, но непоправима загуба на човешкото. Други заглавия от Булгаков: „Бялата гвардия“, „Театрален роман“, „Майсторът и Маргарита“, новелите „Дяволиада“, „Езеро от самогон“ и „Фаталните яйца“, пиесата „Пурпурният остров“.

ЕЛИАС КАНЕТИ

„Спасеният език“, „Факел в ухото“, „Игра с очи“

Канети е роден в Русе. Както сам пише в началото на „Спасеният език“, „всичко хубаво, което бях преживял по-късно, вече ми се беше случило по някакъв начин в Русчук“. Автобиографичната му трилогия, за която получава Нобеловата награда за литература през 1981 година, проследява вътрешното израстване на личността и формирането на светогледите ѝ в условията на устойчиви културни, политически и антропологически стереотипи.

Самонаблюденията на Канети не само не са откъснати от действителността, от обществото и средата, те са и мотивирани от желанието да се проникне в същността на масите и да се открие мястото и стойността на индивида и индивидуалното съзнание в обществото. Един разказ за себе си, за неприкосновеното и съкровено без патологичен индивидуализъм; за постоянната борба за формиране и отстояване на възгледи, за съпротивата срещу конформизма, и за цената на всичко това – тиха, продуктивна, но постоянна самота.

Други заглавия на автора са: „Парти по време на война“, „Пристъпи от думи“, „Заслепението“, „Маси и власт“, пиесата „Сватба“.

Забавно

Крикатура: Чавдар Николов

Въпрос с повишена трудност

- БСП са на власт
- Десните създават нов съюз
- Едвин Сугарев обяви гладна стачка
- Синдикатите искат Велико народно събрание
- „Доктор Куин – лечителката“ върви по една телевизия
- „Далас“ върви по друга телевизия
- Кеворк Кеворкян води „Всяка неделя“
- Къци е в ефир

Коя година сме?

Крикатура: Т. Златанов

Вестник Протест се издава с доброволния труд на екипа:

Александър Кръстев
Владо Руменов

Георги Илиев
Жюстин Томс

Иван Димитров
Лидия Петрова

Мартин Райчинов
Миряна Захариева

Михаела Лазарова
Юлиан Собожджиев

За да има тираж и разпространение вестник Протест разчитаме на теб, читателю. Разпечатай, снимай, прочети и предай нататък. Нека опитаме вестникът да достигне до възможно повече хора. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com